

ב. נ. סילקינר

(סוף מעמוד ה')

עת כי ישא את עיניו למרום, חר
טים אלה מרחפים על פני האדמה; וכי
יתן את עינו בשפלה, הוא מאזין ליד
רחם ברמה. בטלים אחרות: נושאי
שירתו, בין אותם העוסקים בענינים מער
לם האצילות ובין אותם המטפלים במ
ציאות הריאליות, כולם שאובים ממקור
אחד: מ"גו"ן" הלב של המשורר.
סבת יגון זה מהי? האם היא הסבר
בה הקרה בכרך? האם היא חמהלה הגר
פנית, שעליה ידבר בהקדמתו ברמז? או
שלא יש כאן סבה שלישית, יותר עמו
קה, יותר פנימית?

אכן יש כאן, בשיריו החרויים, ני
מה מיוחדת, מוטיב מיוחד: ת פ ל ת
ה א ה ב ה.

ישכעני בכפר את חסרך
בפתוח הלבב הצעיר
נבעולי יושניו הרכים
לקרני השמש הבריר (עמוד ד')
כאן הוא המשוב, "מקום שם הרמז
עה ויערה". כי כבר בעמוד ה' אנו יומי
עים ועקת שבר:

אפלה נשמתו — פקדיה
בחסד עיניך ותוני;
נדמה כקבר לבתי —
צהלי לה קולך ורוני.

מה קרה את לב המשורר הרך?

ובעמוד ט"ו הוא מטייל ביער, מסד
תכל ביפעת הפרחים ומבקש מירידו לזר
כור באהבה גם את אלה הפרחים, "שקד
מו להנץ בעור חורף — ויכו, ורסבים
נשכחים". הכוונה גם לפרח האהבה
שחוכה בלבנו... ומי הכתו? שמה המשורר
גופו, שהתאכזר ללבו מאיזה טעם שהוא?
אכן יש אשר ידע גם נחמה, בעלות
זכרונה של האהובה ובא, "מתננב בלב—
— והקזיר לישנו הכאב", כי היא גם
אצלה לו ברמה:

ואם קשה פרידתך על נפשי,
את תיי לא אחיה לכד:
העולמות לי גלתה אהבתך
נאמנים עמדי לעד.

האם כאן המפתח ל"עולם — כש
אול ליי?" —

1.

אולם המשורר עבר משבר פנימי זה
סוף-סוף בשלום; ובהגיעו לקצה הדרך
אשר עבר, הריהו מסתכל בכאבו מתוך
כחינה פילוסופית, שסצאת לה בטוי נפ
לא בשיר "שאלכת". השלכת התננבה לגנו,
אילנות ושיחים נחשפו, וציצי תקותו
היפה אינם אלא רקמת-כליון של סתיו.
ובהיות המשורר תוהה על חרבן בן-לילה
זמתכוננו אל פתרון חלומו — אין הוא
מקונן, אף-על-פי-כן, על פרחי היפים,
אשר טפו/ לרוח:

כי הנח מבעד לשאייה
שוכ נשקה המדחב מסביבי
כסרם, בטרם הצטמצם
עולמי בעדן-אביבי.

שוכ אראה את ארצי — ואם
עריה —

משתרעת לכל העברים;

את שמי יצב אראה — ואם
קודרים —

לאין חסר, לאין תכלית משתרעים
(עמוד כ"ג).

ועוד נחמה אחת לו, נחמה פתוית
אולם יפה וטהרה, שהוא מנלח אותה
לנו בשיר "רוח ערב סמיר" — היא
ש ת נ ח מ נ ו א ה ע כ ש י ו ע ל
ק ב ר ו ה ר ע נ ו. והיא שתתקטנו
בצערנו על שלא הספיק לנמור את ספעל
חיו — לסיים את הפואימה השנית
שלו, "עמנואל פראנקו", פואימה אפית
אף היא, שהיה עובד עליה בשנים האחר
זונות לחייו ונתפרסמו ממנה רק קט
עים אחדים בלבד:

רוח-ערב סמיר, נאנח והומה, עבר
על חלונו; וליל-אלול קר וטהור, מציון
בכוכבי-זחבו, מעיר ניס-יגונו. בסתור
זה — מרגיש המשורר, ומרגישים אנחנו
— הילך לו הקיו ועובר, ובעקבותיו
יוצאים כל יפה וכל ענוג: פרחייה בש
דה, ופרחי-איש בלבב. בסוף קיץ זה
הנה יצא בעקביו, עם כל יפה וכל ענוג,
אף המשורר הכזאב גופו... ואף עליה,
על סילקינר המנוח עצמו, יש להמליץ
את סיום שירו היקר:

אשריו שבעברו —

אם רב ואם מעט פעלו —

אין דבר שיעבור

במותו את טהרו...